

E L Džejms

PEDESET
NIJANSI
MRAČNIJE

Preveli

Duško Novaković i Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

FIFTY SHADES DARKER

Copyright © 2011, by Fifty Shades Ltd.

The author published an earlier serialized version of this story online with different characters as *Master of the Universe* under the pseudonym Snowqueen's Icedragon.

Translation Copyright © 2014 za crnogorsko izdanje,
LAGUNA

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim događajima i ljudima, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Z. i Dž.

S bezuslovnom ljubavlju, zauvijek

Prolog

Vratio se. Mama spava ili je ponovo bolesna.

Sakrio sam se i sklopčao ispod kuhinjskog stola. Kroz prste vidim mamu. Spava na kauču. Ruka joj je na ljepljivom zelenom tepihu. On nosi velike čizme s blistavom kopčom i stoji nad mamom. Viče.

Udara mamu opasačem. *Ustaj! Ustaj! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka!*

Mama jeca. *Prestani. Molim te, prestani.* Mama ne vrišti. Samo se sklopčala.

Zapušim uši prstima i zatvaram oči. Zvuci utihnuše.

Okrenuo se i vidim njegove čizme kako marširaju u kuhinju. I dalje drži opasač. Pokušava da me pronade.

Saginje se i ceri. Gadno zaudara. Na cigarete i alkohol. *Tu si, govno malo.*

Probudio ga je jecaj od koga se ledi krv. *Gospode!* Obliven je znojem i srce mu mahnito lupa. *Što bi, jebote?* Pridigao se i uhvatio za glavu. *Sranje. Vratili su se. Ja sam ispustio taj zvuk.* Duboko je udahnuo da se pribere, pokušavajući da iz uma i nozdrva izbaci vonj jeftinog burbona i ustajalog kamela.

Prvo poglavlje

Preživjela sam treći dan poslije Kristijana, kao i prvi dan na poslu. To skretanje pažnje dobro mi je došlo. Vrijeme je proletjelo u izmaglici novih lica, zadataka koje treba obaviti i gospodinu Džeku Hajdu. Gospodin Džek Hajd... osmjehuje mi se, blistavih plavih očiju, dok se naginje nad mojim radnim stolom.

„Odlično obavljeno, Ana. Mislim da ćemo biti sjajan tim.“

Nekako sam uspjela da izvijem usne u nešto što podsjeća na osmijeh.

„Krenula bih sad ako nemate ništa protiv“, promrmrljala sam.

„Naravno, već je pola šest. Vidimo se sjutra.“

„Laku noć, Džek.“

„Laku noć, Ana.“

Uzela sam tašnu, obukla jaknu i pošla prema vratima. Duboko sam udahnula kad sam izašla u predvečerje Sijetla. To mi ne može ispuniti prazninu u grudima, prazninu koja je tu od subote ujutro, bolni šuplji podsjetnik na moj gubitak. Krenula sam prema autobuskoj stanici oborene glave, zureći u stopala i razmišljajući o tome kako sam ostala bez svoje voljene Vande, moje stare bube... i bez audija.

Odmah sam potisnula tu misao. Ne. Ne razmišljaj o njemu. Naravno, mogu da priuštim sebi kola – lijepa, nova kola. Mislim da mi je dao više novca nego što bi trebalo i ta pomisao mi ostavlja gorak ukus u ustima, ali odbacujem je i pokušavam da što više ispraznim um. Ne mogu da mislim o njemu. Neću ponovo da zaplačem – ne na ulici.

Stan je prazan. Nedostaje mi Kejt. Zamišljam je kako leži na plaži na Barbadosu i pijucka hladan koktel. Uključila sam televizor ravnog ekrana kako bi zvuk ispunio prazninu i pružio nešto iole slično društvu, ali niti slušam niti gledam. Sjedim i tupo gledam u zid od opeka. Obamrla sam. Ne osjećam ništa osim bola. Koliko dugo moram ovo da trpim?

Interfon me je prenuo iz patnji i srce mi je preskočilo. Ko bi mogao biti? Pritisla sam dugme.

„Isporuka za gospođicu Stil“, javio se glas koji zvuči kao da mu je dosadno. Preplavilo me je razočaranje. Mlitavo sam sišla i zatekla mladića naslonjenog na vrata. Glasno je žvakao žvaku i držao dugačku kartonsku kutiju. Potpisala sam prijemnicu i odnijela kutiju u stan. Ogromna je i iznenađujuće laka. U njoj je dvadesetak bijelih ruža s dugim drškama i kartica.

Čestitam na prvom danu na poslu.

Nadam se da je prošao kako treba.

Hvala na jedrilici. To je bilo veoma obzirno.

Ima počasno mjesto na mom radnom stolu.

Kristijan

Zurim u otkucanu karticu dok mi se praznina širi u grudima. Nesumnjivo je njegova pomoćnica ovo poslala. Kristijan vjerovatno nema skoro nikakve veze s tim. Previše me boli da mislim o tome. Pogledala sam ruže – prelijepe su i ne mogu da se natjeram da ih bacim u smeće. Poslušno sam otišla u kuhinju da pronađem vazu.

* * *

I TAKO SAM stvorila obrazac: buđenje, posao, plakanje, spavanje. Pa, pokušavam da spavam. Ne mogu mu pobjeći ni u snovima. Proganjaju me sive usplamtjele oči, njegov izgubljeni pogled, sjajna kosa. A muzika... toliko muzike – ne mogu podnijeti da je slušam. Pažljivo je izbjegavam po svaku cijenu. Stresam se čak i od reklamnih džinglova.

Nijesam razgovarala ni sa kim, čak ni s majkom i Rejom. Trenutno nijesam sposobna za dokono ćaskanje. Ne, ne želim da ćaskam. Postala sam izdvojeno ostrvo. Zemlja opustošena ratom na kojoj ništa ne raste, a horizonti su joj sumorni. Da, to sam ja. Mogu da razgovaram o bezličnim stvarima na poslu, ali to je sve. Ako budem pričala s mamom, znam da ću se slomiti još više – a u meni nije ostalo više ništa što već nije slomljeno.

TEŠKO MI JE da jedem. Do ručka u srijedu uspjela sam da popijem šolju jogurta i to je prvo što sam stavila u usta od petka. Živim na kafi s mlijekom, koju sam odnedavno počela da pijem, i dijetalnoj koka-koli. Kofein me gura dalje, ali sam od njega nervozna.

Džek je počeo da oblijeće oko mene, uznemirava me ličnim pitanjima. Što hoće? Učtiva sam, ali moram da ga držim na odstojanju.

Sjela sam i počela da pregledam hrpu prepiske naslovljene na njega, zadovoljna što mogu da skrenem misli takvim prostim zadatkom. Čula sam da sam primila mejl i brzo pogledala od koga je.

Sranje. Mejl od Kristijana. *Jao, ne, ne ovdje... ne na poslu.*

* * *

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.05

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,

Oprosti što ti smetam na poslu. Nadam se da sve protiče kako treba. Jesi li dobila moje cvijeće?

Sjetio sam se da je sjutra otvaranje izložbe tvog prijatelja, a siguran sam da nijesi stigla da kupiš automobil. Udaljenost je prilična. Bio bih više nego srećan da te vodim – ako to želiš. Javi mi.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Oči mi se ispuniše suzama. Brzo sam ustala od radnog stola i odjurila u kupatilo pa se sakrila u kabinu. Hoseova izložba. Zaboravila sam na nju, a obećala sam da ću doći. Sranje, Kristijan je u pravu; kako li ću da stignem tamo?

Uhvatila sam se za čelo. Zašto me Hose nije zvao? Kad bolje razmislim – zašto me niko nije zvao? Toliko sam bila odsutna da nijesam ni primijetila da mi mobilni ćuti.

Sranje! Baš sam budala! Još je podešen da preusmjerava pozive na blekberi. Jebote. Kristijan je primao moje pozive – ukoliko nije bacio blekberi. Otkud mu moja imejl adresa?

On zna broj mojih cipela, te mu svakako nije bilo teško da sazna imejl adresu.

Mogu li ponovo da ga vidim? Mogu li to podnijeti? Želim li da ga vidim? Zažmurila sam i bacila glavu kad su žalost i žudnja prostrujali kroz mene. Naravno da želim.

Možda – možda mogu da mu kažem da sam se predomislila... Ne, ne, ne. Ne mogu da budem s nekim ko uživa u tome da mi nanosi bol, s nekim ko me ne voli.

Mučne uspomene mi prolaze glavom – jedrenje, držanje za ruke, ljubljenje, kada, njegova nježnost, smisao za humor, mračni, zamišljeni, seksi pogled. Nedostaje mi. Prošlo je pet dana, pet dana agonije koji se čine kao vječnost. Uspavljujem se plakanjem, žaleći što sam otišla, želeći da je drugačiji, želeći da budemo zajedno. Koliko će trajati ovaj strašni poražavajući osjećaj? U čistilištu sam.

Obavila sam ruke oko sebe, čvrsto se zagrlila. Nedostaje mi. Zaista mi nedostaje... Volim ga. Jednostavno je.

Anastazija Stil, na poslu si! Moram da budem jaka, ali želim da odem na Hoseovu izložbu, a mazohista duboko u meni želi da vidi Kristijana. Duboko sam udahnula i vratila se za radni sto.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.25

Primalac: Kristijan Grej

Ćao, Kristijane.

Hvala na cvijeću, prelijepo je.

Da, vožnja bi bila dobrodošla.

Hvala.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Pogledala sam mobilni i vidjela da je i dalje podešen da preusmjerava pozive na blekberi. Džek je na sastanku te sam brzo pozvala Hosea.

„Ćao, Hose. Ana je.“

„Ćao, otuđena.“ Glas mu je toliko topao i srdačan da me umalo nije ponovo rasplakao.

„Ne mogu dugo da pričam. U koliko sati sutra treba da dođem na izložbu?“

„Ipak dolaziš?“ Zvuči uzbuđeno.

„Naravno.“ Prvi put sam se osmjehnula od srca kad sam zamislila njegov široki kez.

„U pola osam.“

„Vidimo se onda. Čao, Hose.“

„Čao, Ana.“

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.27

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Kad da te pokupim?

Kristijan Grej
Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.32

Primalac: Kristijan Grej

Otvaranje Hoseove izložbe počinje u pola osam. Koje vrijeme predlažeš?

Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.34

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Portland je prilično daleko. Pokupiću te u 17.45.
Radujem se što ću te vidjeti.

Kristijan Grej
Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sjutra

Datum: 8. jun 2011, 14.38

Primalac: Kristijan Grej

Vidimo se onda.

Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Ajoj! Vidjeću Kristijana. Prvi put poslije pet dana, malo sam se oraspoložila i dozvolila sebi da se zapitam kako je on.

Jesam li mu nedostajala? Vjerovatno ne onoliko koliko je on meni nedostajao. Je li našao drugu potčinjenu? Ta pomisao je toliko bolna da sam je odmah odbacila. Pogledala sam hrpu prepiske koju moram da razvrstam za Džeka i ponovo pokušala da potisnem Kristijana iz glave.

Te noći sam se prevrtala i obrtala u krevetu dok sam pokušavala da zaspim. Prvi put poslije više dana nijesam zaspala uplakana.

Pred očima vidim Kristijanov pogled kad sam ga ostavila. Proganja me njegov namučeni izraz. Sjećam se da nije htio da odem, što je čudno. Zašto bih ostala kad smo stigli do mrtve tačke? Oboje smo obigrali na granici svojih problema – mog straha od kažnjavanja, njegovog straha od... čega? Ljubavi?

Okrenula sam se na bok i zagrlila jastuk, ispunjena poražavajućom tugom. On misli da ne zaslužuje da bude voljen. Zašto se tako osjeća? Ima li to veze s njegovim djetinjstvom? S njegovom biološkom majkom, narkomankom i kurvom? Te misli su me mučile do ranih jutarnjih sati kad sam napokon utonula u isprekidan, iscrpljen san.

DAN SE RAZVLAČI i razvlači. Džek mi posvećuje neuobičajenu pažnju. Pretpostavljam da to ima veze s Kejtinom haljinom boje šljive i crnim čizmama s visokom potpeticom koje sam ukrala iz njenog ormara, ali ne obazirem se na to. Odlučujem da kupim neku odjeću od prve plate. Haljina mi je šira nego ranije, ali pravim se da ne primjećujem.

Napokon je pola šest. Uzela sam jaknu i tašnu, pokušavajući da smirim živce. *Vidjeću ga!*

„Imate li sastanak večeras?“, pitao je Džek dok je prolazio pored mog stola na putu prema vratima.

„Da. Ne. Ne pravi.“

Podigao je obrvu, očigledno zainteresovan. „S momkom?“

Pocrvenjela sam. „Ne, s prijateljem. Bivšim momkom.“

„Mogli bismo sjutra da odemo na piće poslije radnog vremena. Bili ste sjajni ove nedjelje. Trebalo bi da proslavimo.“ Osmjehnuo se i nepoznato, zbunjujuće osjećanje preletjelo mu je licem, uznemirivši me.

Gurnuo je ruke u džepove i otišao do dvokrilnih vrata. Namrštila sam se njegovim leđima dok je odlazio. Je li pametno izaći na piće sa šefom?

Odmahnula sam glavom. Prvo moram da prebrodim veće s Kristijanom Grejom. Kako li ću uspeti u tome? Požurila sam u toalet da se dotjeram u posljednjem trenutku.

Dugo i napregnuto sam zurila u svoj odraz u velikom ogledalu na zidu. Kao i uvijek, blijeda sam, s podočnjacima ispod prekrupnih očiju. Izgledam ispijeno, progonjeno. Voljela bih da umijem da se šminkam. Stavila sam malo maskare i ajlajnera pa se uštinula za obraze ne bi li dobili malo boje. Dotjerala sam kosu da mi lijepo pada niz leđa i duboko uzdahnula. Moraće da prođe.

Nervozno sam pošla predvorjem. Osmjehnula sam se i mah-nula Kler za prijemnicom. Mislim da bih mogla da se sprijateljim s njom. Džek je pričao s Elizabet dok sam išla prema vratima. Široko se osmjehnuo i požurio da mi ih otvori.

„Poslije vas, Ana“, promrmrljao je.

„Hvala.“ Postiđeno sam se osmjehnula.

Tejlor je čekao na trotoaru. Otvorio je zadnja vrata. Kolebljivo sam pogledala Džeka, koji je izašao za mnom. On se obeshrabreno zagledao u audijev džip.

Okrenula sam se i sela na zadnje sjedište. I eto ga – Kristijan Grej – u sivom odelu bez kravate i bijeloj košulji s raskopčanim okovratnikom. Sive oči mu sijaju.

Usta su mi se osušila. Izgleda divno, ali mi se mršti. *Zašto?*

„Kad si posljednji put jela?“, brecnuo se kad je Tejlor zatvorio moja vrata.

Sranje. „Zdravo, Kristijane. Da, i meni je drago što te vidim.“

„Ne želim sad da slušam tvoju lajavost. Odgovori mi.“ Oči mu sijevnuše.

Jebote. „Ovaj... popila sam jogurt za ručak. O, pojela sam i bananu.“

„Kad si posljednji put pojela pravi obrok?“, upita jetko.

Tejlor je seo na vozačevo mjesto, upalio motor i uključio se u saobraćaj.

Podigla sam glavu i vidjela kako mi Džek maše, mada mi nije jasno kako me vidi kroz zatamnjeno staklo. Odmahnula sam.

„Ko je to?“, bregnu se Kristijan.

„Moj šef.“ Pogledala sam lijepog muškarca pored sebe. Skupio je usne u tanku crtu.

„Pa? Tvoj posljednji obrok?“

„Kristijane, to te se zaista ne tiče“, promrmrljala sam, osjećajući se neuobičajeno hrabro.

„Tiče me se sve što radiš. Odgovori mi.“

Ne tiče te se. Uzrujano sam zajaukala i prevrнула očima, a Kristijan je zaškiljio. Prvi put poslije mnogo vremena došlo mi je da se nasmijem. Pokušavam da potisnem kikot koji preti da izbije. Kristijanovo lice je smekšalo dok sam se trudila da ostanem ozbiljna i nagovještaj osmijeha poljubio mu je divno izvajane usne.

„Pa?“, upita mekšim glasom.

„Makarone sa školjkama prošlog petka“, prošaputala sam.

Zažmurio je kad mu je gnjev, a možda i kajanje, prešlo licem. „Vidim“, rekao je bezizražajnim glasom. „Izgledaš kao da si otad smršala bar dva kilograma, možda i više. Molim te, jedi, Anastazija“, ukorio me je.

Zagledala sam se u isprepletene prste na krilu. Zašto se uvijek pored njega osjećam kao nevaljalo dijete?

Pomjerio se i okrenuo prema meni. „Kako si?“, pitao je blago.

Pa, posrano, iskreno... Progutala sam knedlu. „Slagala bih ako bih rekla da sam dobro.“

Oštro je udahnuo. „I ja“, promrmrljao je i uhvatio me za ruku. „Nedostaješ mi“, dodao je.

Jao, ne. Koža uz kožu.

„Kristijane, ja...“

„Ana, molim te. Moramo da razgovaramo.“

Zaplakaću. Ne. „Kristijane, ja... molim te... toliko sam plakala“, prošaputala sam, pokušavajući da obuzdam osjećanja.

„O, malena, ne.“ Povukao mi je ruku i prije nego što sam shvatila što se dešava, našla sam mu se u krilu. Ruke su mu oko mene, a nos mu je u mojoj kosi. „Toliko si mi nedostajala, Anastazija“, prošaputao je.

Želim da se oslobodim iz njegovog zagrljaja, da održim neku razdaljinu, ali obavio je ruke oko mene. Privija me na grudi. Topim se. O, želim da budem tu.

Naslonila sam glavu na njega. Neprestano mi ljubi kosu. Ovo je dom. Miriše na laneno platno, omekšivač rublja, kupku i moj omiljeni miris – Kristijana. Načas sam dozvolila sebi da povjerujem u obmanu da će sve biti u redu i to mi je umirilo opustošenu dušu.

Nekoliko trenutaka kasnije, Tejlor se zaustavio iako smo još u gradu.

„Dodi“, reče Kristijan i pomjeri me iz krila, „stigli smo.“
Molim?

„Sletišće za helikoptere je na vrhu ove zgrade.“ Pogledao je prema njoj.

Naravno. Čarli Tango. Tejlor je otvorio vrata i izašla sam. Uputio mi je topao, srdačan osmijeh zbog koga sam se osjetila bezbjedno. Uzvratila sam.

„Trebalo bi da vam vratim maramicu.“

„Zadržite je, gospođice Stil, uz moje najljepše želje.“

Pocrvenjela sam kad je Kristijan obišao kola i uhvatio me za ruku. Ispitivački je pogledao Tejlora, koji mu je bezbojno uzvratio pogled, ne otkrivajući ništa.

„Devet?“, upita ga Kristijan.

„Da, gospodine.“

Kristijan je klimnuo glavom pa se okrenuo i poveo me kroz dvokrilna vrata u veličanstveno predvorje. Uživam u dodiru njegove ruke i dugih, vještih prstiju oko svojih. Poznata privlačnost je tu – vuče me, kao Ikara svom suncu. Već sam izgorjela, ali sam ipak tu.

Stigli smo do liftova i pritisnuo je dugme za pozivanje. Pogledala sam i vidjela da ima onaj tajanstveni poluosmijeh. Kad su se vrata otvorila, pustio mi je ruku i pogurao me unutra.

Vrata su se zatvorila i odvažila sam se da ga ponovo pogledam. Uzvratio mi je pogled i u vazduhu između nas stvorilo se ono naelektrisanje. Opipljivo je. Gotovo da mogu da ga okusim kako pulsira među nama, vuče nas jedno prema drugome.

„Au“, zajaukala sam dok sam kratko uživala u toj nagonskoj, primalnoj privlačnosti.

„I ja je osjećam“, rekao je, napetih polusklopljenih očiju.

Mračna i ubojita želja mi se skuplja u preponama. Uhvatio me je za ruku i palcem mi prešao po zglobovima. Svi mišići duboko u meni su se slasno stegli.

Kako i dalje može to da mi radi?

„Molim te, ne grickaj usnu, Anastazija“, prošaputao je.

Pogledala sam ga, pustivši usnu. Želim ga. Ovdje, sad, u liftu. Kako da ga ne želim?

„Znaš kako to djeluje na mene“, promrmljao je.

O, i dalje utičem na njega. Moja unutrašnja boginja trgla se iz petodnevnog durenja.

Vrata su se naglo otvorila i razbila čaroliju. Našli smo se na krovu. Vetrovito je i hladno mi je uprkos crnom blejzeru. Kristijan me je obgrlio jednom rukom i privukao sebi. Požurili smo do Čarlija Tanga na sredini sletišta. Elise mu se polako okreću.

Iz helikoptera je iskočio visok, plav čovjek kockaste vilice u tamnom odelu, povio se i potrčao prema nama. Rukovao se s Kristijanom pa povikao da nadjača buku elisa.

„Spremna je za polazak, gospodine. U vašim je rukama!“

„Jeste li sve provjerili?“

„Da, gospodine.“

„Doći ćete po nju oko pola devet?“

„Da, gospodine.“

„Tejlor vas čeka ispred.“

„Hvala, gospodine Greje. Prijatan let do Portlanda. Gospo-
đo.“ Salutirao mi je. Ne puštajući mi ruku, Kristijan je klimnuo
glavom, nagnuo se i poveo me prema vratima helikoptera.

Kad smo ušli, namjestio mi je pojas, čvrsto stegavši remenje.
Znalački me je pogledao i uputio mi onaj tajanstveni osmijeh.

„To će te držati na mjestu“, promrmljao je. „Moram priznati
da mi se sviđa ovaj pojas na tebi. Ne diraj ništa.“

Jako sam pocrvenjela, a on mi je prešao kažiprstom po obra-
zu prije nego što mi je pružio slušalice. *Voljela bih i ja tebe da
dodirnem, ali ne daš mi.* Namrštila sam se. Uostalom, toliko je
zategao remenje da jedva mogu da se pomjerim.

Smjestio se i vezao pa se posvetio provjerama pred polijeta-
nje. Tako je sposoban. Veoma je primamljivo. Stavio je slušalice,
pritisnuo prekidač i elise su ubrzale, zaglušujuće glasno.

Okrenuo se da me pogleda. „Spremnna, malena?“ Glas mu
je odjeknuo kroz slušalice.

„Da.“

Osmjehnuo se onim dječaćkim kežom. Au – tako ga dugo
nijesam vidjela.

„Toranj Sijetl-Tahoma, ovdje Čarli Tango Golf Golf Eho
Hotel, spreman za polijetanje za Portland preko portlandskog
aerodroma. Molim vas, potvrdite, odjava.“

Obezglavljen, glas kontrolora saobraćaja odgovorio je s
uputstvima.

„Primljeno, toranj. Čarli Tango, potvrđeno. Odjava.“ Kri-
stijan je pritisnuo dva prekidača, uhvatio polugu i helikopter
se polako i glatko podigao u večernje nebo.

Sijetl i moj stomak tonu ispod nas. Ima toliko toga da se vidi.

„Jurili smo zoru, Anastazija. Sad ćemo sumrak“, dopro mu je
glas kroz slušalice. Okrenula sam se i iznenađeno ga pogledala.

Što to znači? Kako može da govori tako romantične riječi?
Osmjehnuo se i nehotice sam mu uzvratila stidljivim osmijehom.

„Pored večernjeg sunca, ovog puta ima više toga da se vidi“, rekao je.

Bio je mrak prošli put kad smo letjeli u Sijetl, ali večeras je pogled veličanstven, doslovno kao iz drugog svijeta. Nalazimo se među najvišim zgradama i sve se više penjemo.

„Eskala je tamo.“ Pokazao je prema zgradi. „Tamo je Boing, a možeš da vidiš i *Spejs nidl*.“

Nakrivila sam glavu. „Nijesam nikad bila.“

„Odvešću te, možemo da večeramo tamo.“

„Kristijane, raskinuli smo.“

„Znam. Ali ipak mogu da te odvedem tamo na večeru.“
Prostrijelio me je pogledom.

Odmahnula sam glavom i odlučila da ga ne ljutim. „Veoma je lijepo ovdje gore, hvala ti.“

„Zadivljujuće je, zar ne?“

„Zadivljujuće je što to možeš.“

„Laskaš mi, gospođice Stil? Ali ja sam čovjek s brojnim talentima.“

„Potpuno sam svjesna toga, gospodine Greje.“

Okrenuo se i podsmjehnuo se. Prvi put za pet dana pomalo sam se opustila. Možda ovo neće biti tako teško.

„Kako ti je na novom poslu?“

„Dobro, hvala. Zanimljivo.“

„Kakav ti je šef?“

„O, dobar je.“ Kako da kažem Kristijanu da mi je neprijatno pored Džeka? Pogledao me je.

„Što je bilo?“, upita me.

„Ništa, osim onoga što je očigledno.“

„Očigledno?“

„O, Kristijane, nekad si tako tupoglav.“

„Tupoglav? Ja? Ne sviđa mi se tvoj ton, gospođice Stil.“

„Pa, što tu mogu.“

Usne mu se izviše u osmijeh. „Nedostajao mi je tvoj lajavi jezik, Anastazija.“

Oštro sam udahnula i poželjela da uzviknem: *Nedostajao si mi – cio – a ne samo tvoj jezik!* Ali ćutala sam i zurila kroz stakleni vjetrobran kao kroz akvarijum dok smo letjeli na jug. Smrkava se s desne strane, sunce je nisko na horizontu – veliko, usplamtjelo jarkonarandžasto – a ja sam ponovo Ikar koji leti preblizu.

SUMRAK NAS PRATI od Sijetla. Nebo je preplavljeno bojama opala, akvamarina i ružičastom, spojenim bez šavova kako samo majka priroda umije. Vedro je i sveže, a svijetla Portlanda svjetlucaju i žmirkaju u znak dobrodošlice dok Kristijan spušta helikopter na sletišće. Nalazimo se na vrhu neobične smeđe zgrade od opeke u Portlandu, odakle smo otišli prije manje od tri nedjelje.

To je veoma malo vremena. Ali imam osjećaj kao da poznajem Kristijana cijelog života. Isključio je motor, pritisnuo razne prekidače kako bi se elise umirile i napokon sam čula samo svoje disanje u slušalicama. Hmmm. To me je nakratko podsjetilo na iskustvo s Tomasom Talisom. Preblijedjela sam. Ne želim sad da razmišljam o tome.

Kristijan je odvezao pojas pa se nagnuo da i mene oslobodi.

„Prijatan let, gospođice Stil?“, pitao je blago, svjetlucavih očiju.

„Da, hvala, gospodine Greje“, odgovorila sam učtivo.

„Pa, hajde da vidimo fotografije tog momka.“ Pružio mi je ruku. Prihvatila sam je i izašla iz helikoptera.

Prišao nam je sjedi, bradati čovjek koji se široko osmjehivao. Prepoznala sam ga. To je starac koji je bio tu i posljednji put.

„Džo.“ Kristijan se osmjehnuo i pustio mi ruku kako bi se srdačno rukovao s njim.

„Čuvajte je za Stivena. On će doći oko osam-devet.“

„Hoću, gospodine Greje. Gospodo“, pozdravio me je i klimnuo glavom. „Kola vas čekaju dolje, gospodine. O, lift ne radi, moraćete stepenicama.“

„Hvala, Džo.“

Kristijan me je uhvatio za ruku i pošli smo prema stepenicama za hitne slučajeve.

„Dobro je po tebe što ima samo dva sprata zbog tih potpetica“, promrmrljao je s neodobravanjem.

Ma nemoj.

„Zar ti se ne sviđaju čizme?“

„Mnogo mi se sviđaju, Anastazija.“ Oči su mu potamnjele i pomislila sam da će reći još nešto, ali zaustavio se. „Dodi. Ići ćemo polako. Neću da padneš i skršiš vrat.“

SJEDIMO U TIŠINI dok nas vozač vozi do galerije. Moja zebnja se vratila punom snagom i shvatila sam da je vrijeme provedeno u helikopteru bilo privremen predah od nevolja. Kristijan je tih i zamišljen... čak zabrinut; naše vedro raspoloženje se raspršilo. Želim da kažem toliko toga, ali vožnja je prekratka. Kristijan sjetno zuri kroz prozor.

„Hose mi je samo prijatelj“, promrmrljala sam.

Kristijan se okrenuo i zagledao u mene, mračnog i obazrivog pogleda, ne odajući ništa. Njegove usne – o, nepozvano mi skreću pažnju. Sjećam ih se na sebi – svugdje. Tijelo mi se zagrijalo. Pomjerio se na sjedištu i namrštio.

„Te prelijepe oči izgledaju preveliko na tvom licu, Anastazija. Molim te, reci mi da ćeš jesti.“

„Da, Kristijane, ješću“, odgovorila sam mehanički, otrcano.

„Stvarno to mislim.“

„Ma nije valjda?“ Ne mogu da izbacim omalovažavanje iz glasa. Zaboga, kako je drzak – zbog njega posljednjih dana

prolazim kroz pakao. Ne, to nije tačno. Sama sam gurnula sebe u pakao. Ne. On je. Zbunjeno sam odmahнула glavom.

„Ne želim da se raspravljam s tobom, Anastazija. Želim te natrag i želim da budeš zdrava.“

„Ali ništa se nije promijenilo.“ *I dalje si pedeset nijansi.*

„Hajde da o tome razgovaramo u povratku. Stigli smo.“

Automobil se zaustavio ispred galerije. Kristijan je izašao. Ostala sam bez teksta. Otvorio mi je vrata i pošla sam napolje.

„Zašto si to uradio?“, pitala sam glasnije nego što sam očekivala.

„Što?“, zbunio se.

„Kažeš tako nešto i onda prekineš.“

„Anastazija, stigli smo. Tamo gde želiš da budeš. Hajde da to uradimo pa ćemo razgovarati. A pogotovo ne želim scenu na ulici.“

Osvrnula sam se. U pravu je. Na javnom smo mjestu. Skupila sam usne dok me je strijeljao pogledom.

„U redu“, promrmrljala sam nadureno. Uхватио me je za ruku i uveo u zgradu.

Nalazimo se u preuređenom skladištu – zidovi od opeke, tamni parket, bijele tavanice i cijevi ofarbane u bijelo. Prostrano je i savremeno, nekoliko posjetilaca šeta okolo, pijucka vino i divi se Hoseovim radovima. Moje crne misli su se načas raspršile kad sam shvatila da je Hose ispunio svoj san. *Bravo, Hose!*

„Dobro več. Dobro došli na izložbu Hosea Rodrigeza“, pozdravila nas je mlada žena odjevena u crno, veoma kratke smeđe kose, s jarkocrvenim ružem za usne i velikim alkama u ušima. Brzo je prešla pogledom po meni pa ga zadržala na Kristijanu duže nego što je potrebno prije nego što mi se ponovo okrenula i zatreptala, crveneći.

Nabrala sam čelo. *On je moj – ili je bio moj.* Dajem sve od sebe da joj se ne namrštim. Ponovo je zatreptala.

„O, to si ti, Ana. Želimo tvoje mišljenje o svemu ovome.“ Osmjehnula mi se dok mi je pružala katalog pa me uputila prema stolu s pićem i grickalicama.

„Poznajesh li je?“ Kristijan se namrštio.

Odmahnula sam glavom jednako zbunjena.

Smeteno je slegnuo ramenima. „Što ćeš da popiješ?“

„Čašu bijelog vina, hvala.“

Naborao je čelo, ali zadržao je jezik za zubima i otišao po posluženje.

„Ana!“

Hose se progurao kroz skupinu ljudi.

Bokte! Nosi odelo. Lijepo izgleda i osmjehuje se od uva do uva. Čvrsto me je zagrlio. Dala sam sve od sebe da ne briznem u plač. Moj prijatelj, on mi je jedini prijatelj kad Kejt nije tu. Suze mi se skupljaju u očima.

„Ana, tako mi je drago što si došla“, prošaputao mi je na uvo. Naglo me je odmakao od sebe i zagledao se u mene.

„Što je?“

„Hej, jesi li dobro? Izgledaš, pa, čudno. *Dios mio*, jesi li smršala?“

Zatreptala sam da potisnem suze – *ne i on*. „Hose, dobro sam. Samo sam srećna što te vidim. Čestitam na izložbi.“ Glas mi je zadrhtao kad sam vidjela kako mu je poznato lice izbrazdala briga, ali moram da se smirim.

„Kako si došla?“

„Kristijan me je doveo“, odgovorila sam, odjednom zabrinuta.

„O.“ Lice mu je klonulo i pustio me je. „Gdje je on?“ Lice mu se smrklo.

„Eno ga tamo, otišao je po piće.“ Klimnula sam glavom u njegovom pravcu i primijetila da učtivo ćaska s nekim dok čeka u redu. Podigao je glavu i pogledi su nam se sreli. Paralisana sam dok zurim u tog nemoguće lijepog muškarca koji me posmatra s nekim nedokučivim osjećanjem. Oči su mu usplamtjele i prljile moje. Nekoliko trenutaka smo bili izgubljeni dok smo zurili jedno u drugo.

Au... Taj lijepi čovjek me želi natrag i duboko u sebi osjećam kako se radost širi poput ladoleža u zoru.

„Ana!“ Hose mi je skrenuo pažnju i vratila sam se u sadašnjicu. „Mnogo mi je drago što si došla. Slušaj, trebalo bi da te upozorim...“

Odjednom ga je prekinula Gospođica veoma kratka kosa i crveni ruž za usne. „Hose, došla je novinarka iz *Portland princa*. Dodi.“ Učtivo mi se osmjehnula.

„Nije li to kul? Slava.“ Široko se osmjehnuo i nehotice sam uzvratila – tako je srećan. „Vidimo se kasnije, Ana.“ Poljubio me je u obraz pa prišao mladoj djevojci koja je stajala pored visokog, vitkog fotografa.

Hoseove fotografije su svugdje, a neke su razvijene na velikim platnima. Jednoboje ili u boji. Mnogi pejzaži odišu nezemaljskom ljepotom. Na jednoj blizu jezera u Vankuveru rano je veče i ružičasti oblaci odraženi su na mirnoj površini vode. Nakratko su me ponijeli spokoj i mir. Nevjerovatno je.

Kristijan mi se pridružio i dodao mi čašu bijelog vina.

„Ispunjava li očekivanja?“ Glas mi zvuči normalnije.

Ispitivački me je pogledao.

„Vino.“

„Ne. Rijetko je dobro na ovakvim događajima. Momak je prilično nadaren, zar ne?“ Kristijan se zadivio fotografijom jezera.

„Što misliš zašto sam ga zamolila da slika tvoj portret?“ Ponos u mom glasu je primjetan. Ravnodušno je prešao pogledom s fotografije na mene.

„Kristijan Grej?“ Prišao mu je fotograf iz *Portland princa*. „Može li jedna fotografija, gospodine?“

„Naravno.“ Kristijan je prestao da se mršti. Odmakla sam se, ali uhvatio me je za ruku i privukao sebi. Fotograf nas je pogledao i nije mogao da sakrije iznenađenje.

„Hvala, gospodine Greje.“ Napravio je nekoliko snimaka. „Gospođice...?“

„Ana Stil“, odgovorila sam.

„Hvala, gospođice Stil.“ Žurno se udaljio.

„Tražila sam tvoje fotografije s djevojkama na internetu. Nema nijedne. Zato je Kejt mislila da si homoseksualac.“

Usne mu se izviše u osmijeh. „To objašnjava tvoje nedolično pitanje. Ne, ne izlazim s djevojkama, Anastazija – samo s tobom. Ali znaš to.“ Glas mu je tih i iskren.

„Dakle, nikad nijesi izvodio svoje...“, uzrujano sam se osvrnula da provjerim da niko ne može da nas čuje, „potčinjene?“

„Ponekad. Ali ne na sastanke. U kupovinu, znaš.“ Slegnuo je ramenima, ne skidajući pogled s mog.

O, viđao ih je samo u igraonici – njegovoj Crvenoj sobi bola i u stanu. Ne znam što da mislim o tome.

„Samo s tobom, Anastazija“, prošaputao je.

Pocrvenjela sam i zagledala se u prste. Stalo mu je do mene, na njegov način.

„Izgleda da tvom prijatelju više leže pejzaži nego portreti. Hajde da pogledamo.“ Prihvatila sam njegovu ispruženu ruku.

Prošli smo pored još nekoliko odštampanih fotografija. Nekoliko ljudi mi je klimnulo glavom i široko se osmjehnulo kao da me poznaju. Mora da je to zato što sam s Kristijanom, ali jedan mlad čovjek otvoreno bulji. Čudno.

Zamakli smo za ugao i tad sam shvatila zašto me čudno gledaju. Na naspramnom zidu je sedam velikih portreta – mojih portreta.

Tupo zurim u njih, zapanjena. Krv mi se povukla iz lica. Ja: napućena, nasmijana, namrštena, ozbiljna, vesela. Sve izbliza, sve crno-bijele.

Sranje! Sjećam se kako se Hose igrao aparatom u nekoliko navrata kad je bio u posjeti ili kad sam mu glumila vozača i pomoćnika. Pravio je obične snimke, ili sam bar tako mislila. Ne ove nasrtljive iskrene snimke.

Kristijan opčinjeno zuri u jednu fotografiju za drugom.

„Izgleda da nijesam jedini“, promrmljao je tajanstveno, usana skupljenih u tanku crtu.

Čini mi se da je ljut.

„Izvini me na trenutak“, rekao je i načas me prikovao svijetlim očima. Uputio se prema prijemnom stolu.

Što sad nije u redu? Opčinjeno posmatram kako uzbuđeno razgovara s Gospođicom s veoma kratkom kosom i crvenim ružem za usne. Izvadio je novčanik pa kreditnu karticu.

Sranje. Mora da je kupio jedan.

„Čao. Ti si muza. Ove fotografije su sjajne.“ Trgao me je jedan mladić s grivom svetloplave kose. Osjetila sam ruku na laktu. Kristijan se vratio.

„Ti si srećan čovjek“, rekao je plavušan Kristijanu, koji ga je hladno pogledao.

„Jesam“, promrmljao je prijeteci i povukao me u stranu.

„Jesi li kupio jednu od ovih?“

„Jednu?“, otpuhnuo je, ne skidajući pogled s njih.

„Kupio si više od jedne?“

Prevrnuo je očima. „Kupio sam sve, Anastazija. Ne želim da neki neznanac balavi nad tobom u privatnosti svoje kuće.“

Prvi nagon mi je da se nasmijem. „Više bi volio da ti to radiš?“, narugala sam se.

Prostrijelio me je pogledom. Čini mi se da ga je moja drskost izbacila iz ravnoteže, ali pokušava da sakrije kako je razgaljen.

„Iskreno, da.“

„Perverznojaku“, oblikovala sam riječ usnama i ujela se za donju usnu da se ne bih osmjehnula.

Zinuo je. Sad je već očigledno da se zabavlja. Zamišljeno je pogladio bradu.

„Ne mogu da osporim takvu procjenu, Anastazija.“ Odmahnuo je glavom i pogled mu je smekšao.

„Još bih raspravljala o tome s tobom, ali potpisala sam UPP.“

Uzdahnuo je, piljeći u mene, a pogled mu je potamnio. „Što bih volio da radim s tim tvojim lajavim ustima“, promrsio je.

Oštro sam udahnula, znajući dobro na što misli. „Veoma si nepristojan.“ Uspjela sam da zvučim zaprepašćeno. Zar ne zna za granicu?

Razgaljeno se podsmjehnuo pa se namrštio.

„Izgledaš veoma opušteno na tim fotografijama, Anastazija. Ne viđam te često takvu.“

Molim? Opa! Promjena teme – zaključak koji nema veze s prethodnim – od šaljive do ozbiljne.

Pocrvenjela sam i zagledala se u prste. Podigao mi je glavu i oštro sam udahnula od njegovog dodira.

„Želim da budeš opuštena sa mnom“, prošaputao je. Svi tragovi veselja su nestali.

Duboko u meni ponovo se uskomešala radost. *Ali kako je to moguće?* Imamo probleme.

„Moraš prestati da me plašiš ako to želiš“, odbrusila sam.

„Moraš naučiti da komuniciraš i govoriš mi kako se osjećaš“, odsjekao je, usplamtjelih očiju.

Duboko sam udahnula. „Kristijane, želio si me kao potčinjenu. U tome leži nevolja. Nalazi se u definiciji riječi potčinjen – jednom si mi je poslao mejlom.“ Zastala sam, pokušavajući da se sjetim kako je sročio. „Mislim da su sinonimi bili, citiram ‘podređen, pokoran, prilagodljiv, popustljiv, povodljiv, podložan, pasivan, pomirljiv, strpljiv’. Nijesam smjela da te pogledam. Ni da progovaram dok mi ne dozvoliš. Što si očekivao?“, prosiktala sam.

Sve više se mrštio kako sam govorila.

„Veoma je zbunjujuće biti s tobom. Ne želiš da ti prkosim, ali ti se sviđaju moja ‘lajava usta’. Želiš poslušnost, osim kad je ne želiš kako bi mogao da me kazniš. Prosto ne znam na čemu sam s tobom.“

Zaškiljio je. „Odlično zapažanje, kao i uvijek, gospođice Stil.“ Glas mu je hladan. „Hajde, idemo da jedemo.“

„Došli smo prije samo pola sata.“

„Vidjela si fotografije, popričala si s momkom.“

„Zove se Hose.“

„Razgovarala si s Hoseom – momkom koji je, kad sam ga posljednji put vidio, pokušavao protiv tvoje volje da ti gurne jezik u usta dok si bila pijana i povraćalo ti se“, zarežao je.

„On me nikad nije udario“, otresla sam.

Namrštio se. Gnjev mu izbija iz svake pore. „To je nizak udarac, Anastazija“, prošaputao je prijeteci.

Preblijedjela sam. Kristijan je prošao rukom kroz kosu, pršteći jedva suzbijanom ljutnjom. Prostrijelila sam ga pogledom.

„Vodim te nekud da jedeš. Topiš mi se pred očima. Pronađi momka i pozdravi se.“

„Molim te, možemo li da ostanemo još malo?“

„Ne. Idemo. Odmah. Pozdravi se.“

Strijeljam ga pogledom dok mi krv ključa. Gospodin prokleti zaludenik kontrolom. Ljutnja je dobra. Ljutnja je bolja od plačljivosti.

Odvojila sam pogled od njegovog i potražila Hosea. Razgovarao je s nekoliko djevojaka. Pošla sam prema njemu, udaljavajući se od Pedeset. Zar moram da radim ono što kaže samo zato što me je doveo ovamo? Što on umišlja ko je, dođavola?

Djevojke upijaju svaku Hoseovu riječ. Jedna je zinula kad sam prišla. Nesumnjivo me je prepoznala s portreta.

„Hose.“

„Ana. Izvinite me, djevojke.“ Široko im se osmjehnuo i obrglio me. S jedne strane sam razveseljena – Hose s lakoćom zadivljuje djevojke.

„Bijesna si“, primijetio je.

„Moram da idem“, promrmrljala sam tvrdoglavo.

„Tek si došla.“

„Znam, ali Kristijan mora natrag. Fotografije su fantastične, Hose. Veoma si nadaren.“

Osmjehnuo se od uva do uva. „Super je što smo se vidjeli.“

Hose me je uhvatio u snažni medvjedi zagrljaj i okrenuo me tako da sam vidjela Kristijana u drugom delu galerije. Namršten je. Shvatila sam da se mršti zato što me Hose grli. Zato sam mu proračunato obavila ruke oko vrata. Mislim da će Kristijan pući. Oči su mu potamnjele, a pogled postao veoma zlokoban. Polako je pošao prema nama.

„Hvala što si me upozorio na moje portrete“, promrmljala sam.

„Sranje. Izvini, Ana. Trebalo je da ti kažem. Sviđaju li ti se?“

„Ovaj... ne znam“, odgovorila sam iskreno, načas izbačena iz ravnoteže tim pitanjem.

„Pa, svi su prodati tako da se nekome sviđaju. Nije li to kul? Ti si djevojka s postera.“ Zagrlio me je još jače. Kristijan je stigao do nas, strijeljajući me pogledom. Srećom, Hose to ne vidi.

Hose me je pustio. „Nemoj da se otuđuješ, Ana. O, gospodine Greje, dobro več.“

„Gospodine Rodrigezu, veoma zadivljujuće.“ Kristijan zvuči ledeno učtivo. „Žao mi je što ne možemo duže da ostanemo, ali moramo da se vratimo u Sijetl. Anastazija?“ Suptilno je naglasio riječi *ne možemo* i pritom me uhvatio za ruku.

„Čao, Hose. Čestitam još jednom.“ Brzo sam ga poljubila u obraz, ali prije nego što sam shvatila što se dešava, Kristijan me je odvuкао iz zgrade. Znam da ključa od potisnutog besa, ali i ja sam ljuta.

Brzo je pogledao na obje strane ulice pa pošao lijevo i naglo skrenuo u sporednu uličicu. Odjednom me je bacio uza zid. Obujmio mi je lice šakama i natjerao me da pogledam u njegove gorljive, odlučne oči.

Ciknula sam i on je spustio usne. Silovito me je poljubio. Zubi nam se sudariše, a onda mu se jezik nađe u mojim ustima.

Želja mi je grunula tijelom kao vatromet za Četvrti juli. Uzvratila sam mu poljupce jednakim žarom, ruku upletenih u njegovu kosu, vukući je, snažno. Zaječao je tihim, seksi zvukom iz dubine grla koji je odjeknuo mnome. Spustio je ruku niz moje tijelo do vrha butine i zario mi prste u meso kroz haljinu.

Izručila sam svu zebnju i patnju posljednjih nekoliko dana u taj poljubac, vezujući ga za sebe. U trenutku slijepe strasti sinulo mi je da on radi isto, da osjeća isto.

Prekinuo je poljubac, dahćući. Oči su mu blistave od želje i uspaljuju ionako zagrijanu krv što mi struji tijelom. Usta su mi mlitava dok pokušavam da udahnem dragocjeni vazduh.

„Ti. Si. Moja“, zarežao je, naglašavajući svaku riječ. Odvojio se od mene i presamitio s rukama na koljenima kao da je trčao maraton. „Za ime boga, Ana.“

Naslonila sam se na zid, dahćući, pokušavajući da stišam buntovničku reakciju svog tijela, pokušavajući da se priberem.

„Žao mi je“, prošaputala sam kad sam došla do daha.

„I treba da ti je žao. Znam što si radila. Želiš li fotografa, Anastazija? Očigledno je da on gaji osjećanja prema tebi.“

Odmahnula sam glavom kao krivac. „Ne. On mi je samo prijatelj.“

„Otkako sam odrastao, pokušavam da izbjegnem bilo kakva ekstremna osjećanja. Ali ti... ti u meni izazivaš osjećanja koja su mi potpuno strana. To je veoma...“ Namrštio se dok je tragao za pravim izrazom. „Uznemirujuće. Volim kontrolu, Ana, a u tvom prisustvu ona prosto“, ispravio se, napregnutog pogleda, „isparava.“ Neodređeno je mahnulo pa prošao rukom kroz kosu i duboko udahnuo. Uhvatio me je za ruku.

„Dodi, moramo da razgovaramo. I ti moraš da jedeš.“